

machete cu Acropolele în diferite perioade, metode de restaurare a sculpturilor, filmulețe despre viața în vremuri de demult pe care și-au pus amprenta: cultura, bogăția și organizarea orașului încă de pe acele vremuri. La etajul doi te întâmpină sculpturi de unică valoare, iar la trei de jur-împrejur sunt puse bucăți de marmură, unele originale, altele înlocuite deoarece lipsesc. Toate acestea au împodobit Acropole de jur împrejur și au fost expuse în aceeași ordine. Tot aici am vizionat un filmuleț de o jumătate de oră despre tehnica de construcție și, deși era în limba greacă și engleză, subtitrarea, imaginile vorbeau de la sine și, atât tata cât și mama le priveau fascinați. Eu îl vedeam, cred, pentru a patra oară și totuși mai descopeream că ceva mi-a scăpat în vizionările anterioare. Și nu puteam părăsi muzeul fără a servi, noi o cafea și tata o bere, pe terasa restaurantului, care te încântă cu priveliști ce urmau a fi puncte de evadare în următoarele ieșiri: Acropolele, Licavito și dealul Filopapu.

Bineînțeles că vârsta și distanțele nu ne-au permis vizitarea într-o singură zi, dar o să vă călătoresc verbal prin fiecare loc, recunoscând că nu pe toate le vizitasem înainte de venirea lor.

•ACROPOLE

Aici mai urcasem eu, cu fiica mea și cu tata. Acum, urcând chiar de la intrarea de la muzeu, am putut admira la poalele muntelui teatrul lui Dionisos, templul lui Zeus și martirii vii ale altor timpuri ce vor dăinui în eternitate. Alei frumoase, îngrijite, flori plantate sau sălbatice, stânci ce țâșnesc parcă închinându-se zeilor ce tronau la câteva zeci de metri pe platforma muntoasă ce gazduiește impunătoarea cetate Acropole. Scări de marmură, coloane imense, intrare ce te conduce spre trecut te conduc pe cea mai înaltă platformă unde veghează trecutul, prezentul și viitorul, cea mai

impunătoare construcție a orașului, cea mai de preț... Acropole.

Deși bombardată în vremuri grele pentru greci, folosită în diverse scopuri știrbindu-i-se frumusețea și strălucirea de odinioară, a rămas solitară ca marturie a istoriei vaste a acestui loc. Ne-am apropiat de ea, am făcut fotografiile și am admirat impunătatea sa.

Construiești o casă și într-o sută de ani există sau nu mai există. Acropolele dăinuiește de mii de ani și la fel ca multe alte locuri, puține la număr, va fi o minune a lumii.

Peisajul văzut de sus, unic: Atena în toată splendoarea ei, cu albul ce o caracterizează predominând. În capătul celalalt, pe o stâncă pe care nu poți să nu urci odata ajuns aici, flutură steagul alb-albastru al Greciei.

Am coborât îndemnați de soarele puternic încă în mijlocul iernii, făcând fotografii și admirând peisajul. Am poposit pe o stâncă înaltă care permite o vedere spre Acropole de la o anumită înălțime, luându-ne la revedere de la acest colos prin fotografiile ce ne vor răscoli cândva amintirile.

Era plini de turiști, se lăsase seara, aveam gustări, sucuri și bere de la un mic magazin. Ne-am retras într-o margine și am mâncat. Luminile se așterneau peste oraș iar cerul strălucea în toată splendoarea, împodobit de stele. O lună plină veghea peste Acropole, de acum și ea luminată. Lumină și întuneric, în spate liniștea marelui castru, în față forfota orașului ce parcă atunci se trezea la viață.

Au urmat drumeții pe vârfurile:

•LIKAVITO și FILOPAPU

Locuri deosebite care le-au marcat părinților șederea aici într-un mod frumos.

Pe Licavito am fost de două ori (a doua oară tata ne-a rugat să-l mai ducem o dată până pleacă). Un loc frumos cu floră și faună deosebită, cu teatrul în aer liber. Am luat taxiul prima dată până unde ne-a permis drumul, apoi am urcat pe jos. Un vârf de munte în mijlocul Atenei. În

vârful său trei restaurant-cofetării, iar sus de tot biserica Sfântul Gheorghe. Am coborât pe partea ce permite admirarea muzeului și a Acropolelor. O vegetație total diferită de partea cealaltă a muntelui, cactuși uriași, flora specifică locurilor uscate, atunci în plină iarnă te încântau cu trezirea lor la viață. Peste două luni totul este uscat din cauza căldurii. Vă puteți imagina încântarea cu care l-au escaladat ținând cont că vedeau imagini din România unde domnea albul zăpezii și se vedeau țurțuri de gheață la geamuri.

Nu pot să închei fără a aminti și de escapada la mare; am vizitat portul Pireu, am adunat scoici, am admirat vapoarele și restaurantele în care bătea valul mării și te izbea briza sărată.

Deasemenea, vârful Filopapu, străjuit de monumentul cu același nume, pe care chiar tata ne arăta scene ce erau puse pe copertile cărților istoriei antice. Alei bine îngrijite, curate, măsuțe unde poți să faci picnic, te încântă la tot pasul. Din loc în loc, pe alei, diferite semne antice (soarele, compasul, ochiul, etc), zidite din piatră, îți încântă ochii și îți stârnesc curiozitatea.

Am promis că voi merge din nou pentru a le studia, nu înainte de a mă informa despre semnificația lor. A fost o vacanță frumoasă, care aș vrea să se repete dacă va fi posibil, sunt atâtea locuri pe care nu le-am văzut. Sper ca sănătatea și toate celelalte să ne permită să fim din nou împreună la iarnă.

Doris Băσαι – Atena, Grecia

MESAGERUL DE COSTEȘTI-NR. 8 Publicație lunară a Primăriei Costești – aprilie

**Costești, iubirea mea dintâi,
Îmi legeni visele și-acuma
Când peste multe gânduri bruma
Căzu profund, tu mă mângâi. (...)**

**(Petre Dinulica - Costești, iubirea
mea dintâi)**

Aurelian Sacerdoțeanu (20 XII 1904 - 07 VI 1976)

“Curmătura Rudeanului, Scărișoara, Târșova, Cacova și Buila în față, Scânteia, Neteda, Govora, Zănoaga și alții în spate, sunt munți cunoscuți copilăriei mele. Mai târziu, an de an și o viață de om, mi-a plăcut drumeția în întinsul lor circuit, în tovărășia celor cu care am copilărit împreună, dar și cu

feciorii lor, când greutatea anilor nu le-a mai îngăduit să privească cerul de pe înaltele platforme alpine ale lui Builă ori de pe înșorita creastă de la Lespezi la Nedeiu și mai departe.

Acum, când simt că și eu va trebui să mă opresc la poarta casei, socot că a venit timpul să mă întorc cu totul spre trecut. Și munții au trecutul lor de viață și de zăbucium, așa cum le-au avut și satele pe care le hrăneau. Pricini multe și necazuri pentru iarbă, pentru hrană, s-au ivit odinioară și în satele de la poalele acestor munți. De-a lungul vremii, acestea stau înscrise în hrisoave și în cărți domnești, în hotărâri de judecată, în zapise și în scrisori păstrate cu grijă, pentru cunoașterea istoriei”.

REPERE BIOGRAFICE:

-Născut la 20 decembrie 1904, în comuna Costești, județul Vâlcea
-Studii primare: Școala primară mixtă din Costești – Ferigile (1911 – 1915)
-Liceul Alexandru Lahovary – Rm. Vâlcea (1915 – 1920)
-Cursul superior al Liceului Gheorghe Șincai din București (1920 – 1924)
-Studii universitare la Facultatea de Filozofie și Litere București (1924 – 1928) și la Școala Superioară de Arhivistică (1925 – 1927) din București
-Specializare la Paris (1927 – 1929) Doctor în istorie (1930)
Profesor la Școala Superioară de Arhivistică (1929 – 1948), la Institutul de Arhivistică (1948 – 1950) și la Facultatea de Istorie a Universității din București (1950 – 1970)
-Director General al Arhivelor Statului (1938 – 1953)

-Membru al Comisiunii Monumentelor Istorice, începând cu data de 11 noiembrie 1938
-Director al revistei “Hrisovul” (1941 – 1947)
-Invitat de onoare al Semicentenarului Căminului Cultural Costești– 12 noiembrie 1972
-Decedat la 07 iunie 1976, la domiciliul său din București
Ing.Dumitru Bondoc

**La obârșie, la izvoare –
sărbătoarea reîntâlnirii fiilor
satului**

Ediția a X-a a zilei comunei sub genericul “La obârșie, la izvoare” a fost un eveniment deosebit pentru comuna Costești.

Simpozionul cu titlul “Aurelian Sacerdoțeanu - arhivist, istoric și profesor de talie națională”, evocare a personalității marcante a istoriei și arhivisticii Aurelian Sacerdoțeanu, fiul comunei a rămas în istoria națională prin creațiile sale și prin conducerea Arhivelor Naționale între anii 1938 și 1953.

Spectacolul Gemenii susținut de Teatrul Masca din București, piesă premiată la Festivalul de la Veneția, rămâne în memoria locuitorilor comunei Costești prin inaugurarea Sălii de Spectacole proaspăt renovată, o piesă de excepție, o comedie care a adus fericire pe chipurile a aproape 300 de suflete.

Primar, Toma Marius Peștereanu

Simpozionul cu titlul „Aurelian Sacerdoțeanu - Arhivist, istoric și profesor universitar de talie nationala” s-a desfășurat în Secția de Artă Gh.D.Anghel din localitate.

Au prezentat comunicări: ing. Doina Glăvan - șeful Serviciului Județean Vâlcea al Arhivelor Naționale, prof. dr. Ion Soare, prof. dr. Ionela, prof. dr. Gheorghe Dumitrașcu, prof. Dumitru Garoafă, prof. Aurelian Stoican și ing. Dumitru Bondoc .

Mihaela Silvia Măgureanu – Biblioteca G-ral Nicolae Ciobanu

Copilăria și satul se întregesc reciproc alcătuind un întreg inseparabil. S-ar putea vorbi chiar despre o simbioză între copilărie și sat, o simbioză datorită căreia fiecare din părți se alege cu un câștig. Căci, pe cât de adevărat e că mediul cel mai potrivit și cel mai fecund al copilăriei e satul, pe atât de adevărat e că și satul la rîndul lui își găsește suprema înflorire în sufletul copilului. (Lucian Blaga – Elogiu satului românesc)

Impresii de “La curțile dorului”

Ziua comunei este foarte importantă pentru mine. În aceeași zi noi sărbătorim și ziua școlii.

De când m-am trezit, am avut multe emoții pentru că urma să avem un concurs pentru ziua școlii la Căminul Cultural – C.I.Popian. De când am ajuns, am stat cu clasa și cu doamna mea învățătoare, Mîndreci Floricica. Am exersat mult să ajung la acest concurs. Doamna director a făcut echipele cu ajutorul învățătoarelor și cu ajutorul diriginților. Am fost în echipa cu: Tania, Diana, Andrada și Mihai.

Când am urcat pe scenă m-am uitat la oamenii la care țin. Concursul a început la ora 10:00. Întrebările nu au fost prea grele. Noi toți am avut emoții. Un băiat din clasa a VIII-a, pe nume Ghiță, a cântat un cântec la orgă în pauza dintre secțiunile concursului. Tot în acest timp au jucat și Domnițele – echipa școlii. Echipajul Văratici a fost câștigător.

Chiar dacă nu am câștigat locul I, am fost fericit pentru că am participat la acest concurs.

Ionescu Alexandru – clasa a IV-a

Ziua concursului

Vineri, 17 aprilie 2015! Era ziua comunei dar și a școlii, zi în care aveam un concurs de istorie locală. Echipajele au purtat numele satelor: Văratici, Costești, Pietreni și Bistrița. Concursul se desfășura la Căminul Cultural-C.I. Popian.

Dis-de-dimineață aveam foarte multe emoții. Toți care participă n-am întâlnit în fața căminului. Eram câte cinci în echipă. Mai întâi a trebuit să răspundem la întrebări. Apoi a trebuit să facem un desen. Până la urmă am câștigat satul Văratici. Fiecare a primit câte o cană de lut ...

Apoi am plecat de la cămin și ne-am dus la școală unde am avut parte de o surpriză plăcută cu aroma de sandwich.

Am plecat acasă. La ora 18.30 am plecat la spectacol. Spectacolul folcloric era la ora 19:00. Am fost cu colegii și ne-am distrat. Am stat până la final, am jucat și am ascultat muzică populară.

Ce zi minunată a fost ziua de Izvorul Tămăduirii, ziua comunei și a școlii!

Sâmbăta, 18 aprilie, am fost la teatru. Abia aștept să revin la Teatrul Masca. Actorii au fost grozavi.

Vlad Dorobanțu – clasa a IV-a

În seara zilei a 18-a din luna aprilie a anului în curs, comuna Costești a avut onoarea de a găzdui în incinta căminului cultural, o talentată trupă de tineri actori de la Teatrul Masca. O prezență scenică de excepție și un talent pe măsura premiului câștigat la Veneția au oferit cetățenilor comunei un adevărat studiu al societății din trecut, prezent și poate chiar din viitor. Fiecare personaj are filozofia

sa astfel încât servitorii sunt niște bufoni, reprezentantul justiției era pe picioare susținând afirmația: “nimeni nu este mai presus de lege”, iar cei doi gemeni reprezintă cele două fețe ale unui om: bravul și lașul. Pancratzio, personajul uneltitor al piesei apare la un moment dat cu un mic monolog în care împarte societatea în nebuni: după avere, după putere și în dragoste. Cu toții, mari și mici avem multe de învățat din aceste piese, adevărate lucrări de artă.

Cătălin Sandu, clasa a IX-a A, Grup Școlar Constantin Brâncoveanu

Nu pot începe să povestesc altfel decât cu admirație despre activitățile din comuna Costești. Am avut onoarea de a participa la

piesa “Gemenii” interpretată de Teatrul Masca. O reprezentare cu totul deosebită... Interpretarea actorilor m-a uimit și pot spune fără vreo îndoială: Asemenea talent nu există oriunde. Bunica mea, doamna profesoara Teodorescu, mi-a povestit cu mare drag despre actorul din rolul principal, domnul Sorin Dinculescu, pentru care am o mare admirație. Interpretarea a două personaje total diferite ca și

caracter a fost de-a dreptul remarcabilă.

Cristina Petreanu - clasa a VI-a, Școala nr. 9 - Anton Pann

23 aprilie – Ziua Bibliotecarului

Vin la bibliotecă pentru că este locul meu preferat. Aici citesc cărți, pentru că îmi place să citesc, desenez pentru că este unul dintre hobby-urile mele și mă joc cu prietenii mei.

Una dintre primele povești citite a fost “Prostia omenească” scrisă de Ion Creangă. Personajul meu preferat pleacă de acasă crezând că prostie ca în casa lui nu va mai vedea dar este uimit de cele ce vede peste tot pe unde umblă. Mi s-a părut foarte amuzant atunci când un om a încercat să urce niște nuci în pod cu o greblă. Îmi plac foarte mult poveștile lui Ion Creangă.

Biblioteca este un loc potrivit pentru copii. Ea se deschide la ora 8:00. Doamna de la bibliotecă este foarte drăguță și mereu ajută copiii care au probleme cu învățatul, spunându-le că “munca este mama învățaturii” La mulți ani, bibliotecă!

Ionescu Alexandru - clasa a IV-a

Din Pietreni la Atena (continuare)

Am să continui, așa cum am promis, descrierea vacanței de trei luni a părinților mei în Grecia, menționând încă o dată, că nu a fost programată ca o vacanță, ci ca o evităre a iernii grele pe fondul sănătății slăbite a ambilor și a locului pe care mulți îl știu (de primăvara până toamna este deosebit de frumos iar iarna când zăpada și gerul intră în drepturi, un pic mai greu de urcat). Unii au privit-o cu nespuse curiozitate, alții cu interes și bucurie, dar au existat

și comentarii care i-au întristat și nu o meritau. Eu voi păstra ceea ce a fost frumos. Am răs adunați în miez de noapte până la lacrimi, am vorbit și am făcut glume din lucruri banale ca orice familie unită și fericită. Aceasta va fi icoana pe care o voi păstra în sufletul meu pentru todeauna.

Cu ani în urmă, cred 2006 -2007, tatăl meu însoțind-o pe fiica mea (pe atunci minoră) în Grecia, a văzut temelia unei construcții uriașe sub poalele Acropolei, construcție ce avea să devină muzeul Acropolis și, desigur, în urma celor auzite atunci despre acest muzeu, nu puteam să nu îl vizităm.

O clădire imensă, modernă, construită pe ruinele unei alte epoci de mult apuse, sălășuiește în ea bucăți de viață, cultură și istorie a epocii respective și a celor ce au urmat. Construită la numai 400 m de Acropole, mai mult de jumătate din sticlă, pentru a folosi lumina naturală ce protejează operele de artă, clădirea permite prin pardoseala sa descoperirea temeliei orașului zeiței Atena și, nu mică este mirarea când descoperi temelia puternică și instalații de canalizare încă de pe atunci.

Trei etaje care te întâmpină cu obiecte de artă rare, unele lipsind sau fiind distruse parțial din păcate, alcătuiesc imensul și frumosul muzeu. De la intrare: expoziție cu obiecte și cărți poștale din toată Grecia, tablouri și

